

Dordt voor Oekraïne – verhalen uit de opvang

Oleg (70): 'Ik leef gescheiden van mijn vrouw en kind'

In Dordrecht zijn sinds het uitbreken van de oorlog in 2022 honderden Oekraïense vluchtelingen opgevangen. Tientallen organisaties en bedrijven en meer dan 500 vrijwilligers hebben zich onder de vlag van Dordt voor Oekraïne hiervoor ingezet. Nu de centrale opvanglocatie gaat sluiten en de vluchtelingen verspreid over de stad gaan wonen, stopt Dordt voor Oekraïne. Dit is de laatste in een serie van zes portretten van Oekraïners die zijn opgevangen in Dordrecht. Wat bracht hen hier, hoe zien hun dagen eruit en hoe kijken zij naar hun toekomst?

De gepensioneerde Oleg is op Crownpoint een bekend gezicht, hij is een actieve medewerker van het klusteam. "Ik doe allerlei klusjes, maar ben vooral het aanspreekpunt als het om fietsen repareren gaat." Die zijn er veel op Crownpoint: er zijn immers ook veel bewoners voor wie dit vervoersmiddel noodzakelijk is. Oleg vindt het fijn om op Crownpoint te wonen, de sfeer is heel goed, zegt hij. Daarnaast is hij zeer te spreken over de houding van Nederland ten opzichte van de Oekraïense vluchtelingen. "Hartverwarmend hoe wij hier geholpen en opgevangen worden. Daar ben ik heel dankbaar voor. Nederland is een klein land, maar een echte bondgenoot voor Oekraïne. Zij hebben zo ontzettend veel steun gegeven. Dat waardeer ik enorm." Oleg draagt graag een steentje bij, hij is graag met zijn handen

bezig. Oleg: "Als het met techniek te maken heeft, dan word ik vaak gevraagd om te helpen. Reparatie van kapotte koelkasten of wasmachines: het is mij op het lijf geschreven. Voor mijn pensioen was ik namelijk werkzaam als specialist in installatie en reparatie van medische apparatuur, CT-scans. Ik woonde in Kiev samen met mijn vrouw, die afkomstig is uit Rusland. Samen hebben we een zoon." Oleg reisde soms met haar naar Rusland, maar de oorlog heeft de situatie ernstig bemoeilijkt. Oleg komt Rusland niet meer in en voor zijn vrouw, die nu in Rusland verblijft met haar zoon, is het moeilijk om het land te verlaten. Het gezin leeft dus gescheiden van elkaar, in de hoop dat de oorlog snel eindigt. Contact is er wel regelmatig. In Kiev, waar het gezin eerst

woonde, zijn de omstandigheden zeer gevaarlijk. Toch is Oleg in januari halsoverkop teruggekeerd toen het bericht hem bereikte dat er een raket ingeslagen was in het appartementengebouw waar hij woont. Daarbij werd een deel van het gebouw verwoest door brand. Oleg: "Ons appartement is op de negende verdieping, de ramen waren eruit geslagen. Er moeten grondige renovatiewerkzaamheden verricht worden en ik wil me daarvoor inzetten. Zodra het mogelijk is, wil ik weer in Kiev wonen. En dan kunnen mijn vrouw en zoon zich zo snel mogelijk bij mij voegen."

Dordt voor Oekraïne – verhalen uit de opvang

Slava (19): 'Ik ben bereid om hard te werken voor een goede toekomst'

In Dordrecht zijn sinds het uitbreken van de oorlog in 2022 honderden Oekraïense vluchtelingen opgevangen. Tientallen organisaties en bedrijven en meer dan 500 vrijwilligers hebben zich onder de vlag van Dordt voor Oekraïne hiervoor ingezet. Nu de centrale opvanglocatie gaat sluiten en de vluchtelingen verspreid over de stad gaan wonen, stopt Dordt voor Oekraïne. De komende tijd brengen we portretten van een zestal Oekraïners die zijn opgevangen in Dordrecht. Wat bracht hen hier, hoe zien hun dagen eruit en hoe kijken zij naar hun toekomst?

Slava was zeventien en studeerde op het moment dat de oorlog uitbrak. Het ging goed met hem en zijn studie verliep heel voorspoedig, maar op een dag ging hij naar de les en werd hij naar huis gestuurd. "Er werd gezegd dat er geen lessen werden gegeven, omdat de oorlog uitgebroken was." Online kon Slava wel verder studeren.

Een periode van onzekerheid brak aan. Slava: "Niemand wist wat er zou komen. Ik woonde met mijn stiefvader en moeder. Mijn oma woonde in een dorpje, maar was regelmatig bij ons. We probeerden haar te bereiken, maar het netwerk was overbelast. Pas na een stuk of twintig keer lukte het ons om haar te pakken te krijgen." Oma voegde zich bij het gezin in de stad, waar de situatie steeds slechter werd. Regelmatig moest het gezin toevlucht zoeken tot de schuilkamer. Slava: "Soms wel drie keer per dag. We woonden op de vijfde verdieping, dus het kostte best wel

wat tijd om er te komen. Soms besloten we niet te gaan, dan zochten we in het appartement een veilige plek op ter bescherming. Het waren angstige momenten als de ramen trilden door de inslagen."

Slava's moeder werkte bij een hotel, zijn stiefvader werkte als chauffeur. Slava: "Er was geen werk meer voor mijn moeder, niemand gaat immers naar een hotel in een oorlogsgebied. Mijn moeder besloot samen met mij te vertrekken, onze hond namen we mee. Oma en mijn stiefvader konden niet mee. Mijn oma is een tijdje terug overleden, mijn moeder kon gelukkig wel bij haar zijn in deze moeilijke tijd."

Momenteel woont Slava in Crownpoint en werkt en leert hij. Teruggaan naar Oekraïne wil hij niet. "Daar heb ik niets meer. Mijn toekomst is hier. Ik werk bij een leuk Nederlands bedrijf waar ik veel leer. Ik ben bezig met een MBO4-opleiding, heb leuke

klasgenoten, en wil sparen om misschien uiteindelijk een universitaire opleiding te doen. Niemand weet wat er gaat gebeuren en hoe het in Oekraïne zal gaan. Dat heb ik geaccepteerd, nu doe ik mijn best om hier te integreren." Dat gaat Slava heel goed af. Hij spreekt al heel goed Nederlands, ook al is hij pas een jaar geleden gestart met het leren van de taal. Hij spreekt het zo goed dat hij soms zelfs als vertaler ingezet wordt. Slava: "Ik ben heel dankbaar voor alle mogelijkheden die ik in Nederland krijg en ben bereid om hard te werken voor een goede toekomst. Dat doe ik al en daar ga ik de komende jaren zeker mee door."

Dordt voor Oekraïne – verhalen uit de opvang

Elena (61): 'Ik zou niets liever willen dan dat iedereen bij elkaar is'

In Dordrecht zijn sinds het uitbreken van de oorlog in 2022 honderden Oekraïense vluchtelingen opgevangen. Tientallen organisaties en bedrijven en meer dan 500 vrijwilligers hebben zich onder de vlag van Dordt voor Oekraïne hiervoor ingezet. Nu de centrale opvanglocatie gaat sluiten en de vluchtelingen verspreid over de stad gaan wonen, stopt Dordt voor Oekraïne. De komende tijd brengen we portretten van een zestal Oekraïners die zijn opgevangen in Dordrecht. Wat bracht hen hier, hoe zien hun dagen eruit en hoe kijken zij naar hun toekomst?

De 61-jarige Elena vluchtte met haar gezin al eerder voor de Russen: ze was woonachtig in de Krim, waar de Russen in 2014 binnenvielen. Haar appartement werd ingenomen. In 2022 kwam ze weer in een oorlogssituatie terecht in de stad waar zij neergestreken waren. Met familieleden sprak ze af om te gaan vluchten. Elena: "Mijn familie zou later komen, zeiden ze. Dat gebeurde niet, ze bleven uiteindelijk toch in Oekraïne, maar ze waren blij dat ik op weg was naar een veilige plek." Elena kwam in Warschau terecht en van daaruit reisde ze naar Nederland.

Ze kende Nederland niet, was er nog nooit geweest, maar ze had wel een goed gevoel over het land. Elena: "In Oekraïne moesten we vanwege de hevige aanvallen regelmatig naar de schuilkelders. Als het even rustig was, dan gingen we even naar buiten om een frisse neus te halen en om het laatste nieuws te kijken. Ik weet nog dat op het nieuws was dat Polen en

Nederland bereid waren om Oekraïense vluchtelingen te helpen. Dat gaf me een warm gevoel, een gevoel van hoop. We werden gesteund."

Eenmaal in Nederland kwam Elena snel in Dordrecht terecht. Ze was een van de eersten die intrek nam in Crownpoint. Elena: "Viktoria, een van de tolken van Dordt voor Oekraïne, hielp ons met haar collega-tolken met alle dingen die geregeld moesten worden, zoals een telefoonabonnement en een OV-chipkaart. Ook werd ik ondersteund bij het zoeken naar werk." Veel mensen die Elena in Crownpoint leerde kennen, hebben een baan of willen graag werken. Ook Elena wilde graag snel aan de slag. Momenteel werkt Elena en twee keer in de week gaat zij ook in de avonduren naar school om een woordje Nederlands te leren. Het leren van de Nederlandse taal valt niet mee. Elena: "Maar met handen en voeten kom je een heel eind. Ik heb hier mijn draai gevonden.

Het is hier heel anders dan in mijn thuisland, maar ik woon hier prettig. Het is fijn om gezelschap om me heen te hebben. Natuurlijk mis ik mijn familie enorm en maak ik me zorgen. Ik zou niets liever willen dan dat iedereen bij elkaar is. Maar dat kan op dit moment niet. Oekraïne zal nooit meer hetzelfde zijn, ik denk dat mensen van mijn generatie het nooit gaan meemaken om er veilig en rustig te kunnen wonen. Dus leef ik mijn leven nu in Nederland, waar Dordrecht inmiddels mijn thuis is geworden."

Dordt voor Oekraïne – verhalen uit de opvang

Vitalii (20): 'Ik leef in het nu en nu is mijn leven hier'

In Dordrecht zijn sinds het uitbreken van de oorlog in 2022 honderden Oekraïense vluchtelingen opgevangen. Tientallen organisaties en bedrijven en meer dan 500 vrijwilligers hebben zich onder de vlag van Dordt voor Oekraïne hiervoor ingezet. Nu de centrale opvanglocatie gaat sluiten en de vluchtelingen verspreid over de stad gaan wonen, stopt Dordt voor Oekraïne. De komende tijd brengen we portretten van een zestal Oekraïners die zijn opgevangen in Dordrecht. Wat bracht hen hier, hoe zien hun dagen eruit en hoe kijken zij naar hun toekomst?

Vitalii maakte een moeilijke jeugd door in Oekraïne. Zijn vader en moeder waren nauwelijks aanwezig, hij verbleef bij zijn oma. Toen hij een tiener was, werd zijn oma ziek. Na een heftig ziekbed overleed ze. In die periode kreeg hij te kampen met mentale problemen. Bipolaire stoornis, luidde de diagnose. Waar hij onder andere mee te maken heeft, is een grote angst om zich onder grote groepen mensen te begeven. Vitalii: "Ik krijg dan paniekaanvallen. Soms voel ik enorme angst opkomen, terwijl er geen reden voor is. Medicatie helpt gelukkig wel."

Ondanks dat Vitalii soms worstelde in het dagelijks leven, bouwde hij een leven op voor zichzelf. Hij vond een baan in een restaurant in Marioepol en kreeg een vriendin. Het ging redelijk goed, totdat de oorlog begon. "Ik leefde constant in overlevingsstand, sliep niet meer. Door een granaat raakte ik gewond aan mijn hand. We besloten te vertrekken." Vitalii laat de littekens aan zijn hand zien, maar vertelt erbij dat hij vindt dat het niets voorstelt: "Ik heb veel ergere verwondingen gezien."

De relatie met zijn vriendin hield geen stand, met zijn moeder woont Vitalii nu in Nederland. Hij verbleef op verschillende plekken. In Dordrecht kwam hij eerst terecht op de boot, de Bellriva, die aangemeerd lag aan de Korte Wantijkade. Later verhuisde hij met zijn moeder naar de opvanglocatie aan de Singel. "Daar had ik een lastige tijd, met een aantal mensen op een kamer. Ik probeerde in vrede met elkaar samen te leven, maar met een van hen ging dat totaal niet. De situatie escaleerde toen mijn eten verdwenen was. Ik sprak mijn kamergenoot erop aan, hij sloeg me in een dronken bui met een fles op mijn hoofd."

Voor Vitalii was het onmogelijk om er te blijven, gelukkig kon hij een kamer betrekken in Crownpoint. "Hier leef ik rustig. Dat geeft me gelegenheid om aan mijn toekomst te werken." Vitalii heeft werk gevonden in een restaurant in Rotterdam. Dat bevalt hem goed. "Ik focus me op mijn taken en op het beter leren van de Engelse taal. Ik wil ook een opleiding gaan volgen als ik genoeg gespaard heb."

Over teruggaan naar Oekraïne denkt Vitalii niet na. "Ik leef in het nu en nu is mijn leven hier in Nederland. Natuurlijk mis ik mijn land, maar dan vooral de momenten uit mijn kindertijd. Die tijd is er niet meer, Oekraïne zal voor mij nooit meer hetzelfde zijn."

Dordt voor Oekraïne – verhalen uit de opvang

Faya (31): 'Het is hier veilig en ik voel me gesteund'

DORDRECHT

In Dordrecht zijn sinds het uitbreken van de oorlog in 2022 honderden Oekraïense vluchtelingen opgevangen. Tientallen organisaties en bedrijven en meer dan 500 vrijwilligers hebben zich onder de vlag van Dordt voor Oekraïne hiervoor ingezet. Nu de centrale opvanglocatie gaat sluiten en de vluchtelingen verspreid over de stad gaan wonen, stopt Dordt voor Oekraïne. De komende tijd brengen we portretten van een zestal Oekraïners die zijn opgevangen in Dordrecht. Wat bracht hen hier, hoe zien hun dagen eruit en hoe kijken zij naar hun toekomst?

Faya leefde in 2014 een gelukkig leven als student in Donetsk toen de Russen binnenvielen en haar leven nooit meer hetzelfde werd. Ondanks het oorlogsgeweld probeerden veel inwoners van de stad het leven zoals zij dat kenden voort te zetten. Zo ook Faya, die haar laatste examens op de universiteit maakte terwijl de gevechten plaatsvonden onder het raam. Faya: "Na mijn examens besloot ik terug te gaan naar mijn ouders en mijn vijftien jaar jongere zusje. Zij woonden in een klein plaatsje nabij Donetsk." Ook daar was het

gevaarlijk en het definitieve besluit om te verhuizen namen zij op de dag dat de MH17 in de buurt neerstortte. Faya: "De brokstukken lagen op straat, het was vreselijk."

Faya en haar familie verhuisden naar Kiev, ze namen Faya's grootvader mee. Faya: "De stress was mijn vader te veel. Een jaar na de verhuizing overleed hij aan een beroerte." Ondanks alle verdriet probeerden ze allemaal een leven op te bouwen. Dat lukte, totdat jaren later ook in Kiev de Russen verschenen. Faya: "Alles beleefden we opnieuw. Dagelijks kregen we te maken met bombardementen en gevechten."

Toen Faya bericht kreeg van vrienden dat er in Nederland werk was in de bloembollen, besloot ze naar Nederland te komen. "Mijn moeder kon de stress van verhuizen niet nog een keer aan en bleef in Kiev met mijn zusje en opa. Maar het is nog elke dag gevaarlijk en dat zorgt telkens weer voor veel angst en zorgen. In het begin huilde ik veel en had ik slapeloze nachten." Nadat ze hulp zocht bij een psycholoog, kan zij daar wel wat beter mee omgaan, maar stressvol blijft het wel. "Want elke dag

komen er mensen om, iedereen die hier in Crownpoint woont, heeft daar verhalen over. En dat is heel moeilijk."

Faya kwam in december 2023 in Crownpoint terecht en vond werk bij de Mediamarkt. Ze is dankbaar voor het leven dat ze nu leidt in Nederland. Vanuit hier zet ze zich in voor Oekraïne, onder meer door aandacht te vragen voor de situatie in haar land bij bijvoorbeeld politici. "Ik doe wat ik kan doen. In Nederland voel ik me veilig en gesteund, maar als je diep in mijn hart kijkt, dan wil ik het liefste terug. Terug naar mijn 'happy life', in een land dat niet in oorlog is, maar waar men in vrede kan leven."

Dordt voor Oekraïne – verhalen uit de opvang

Olena (48): 'We zijn dankbaar dat we hier kunnen verblijven'

DORDRECHT

In Dordrecht zijn sinds het uitbreken van de oorlog in 2022 honderden Oekraïense vluchtelingen opgevangen. Tientallen organisaties en bedrijven en meer dan 500 vrijwilligers hebben zich onder de vlag van Dordt voor Oekraïne hiervoor ingezet. Nu de centrale opvanglocatie gaat sluiten en de vluchtelingen verspreid over de stad gaan wonen, stopt Dordt voor Oekraïne. De komende tijd brengen we portretten van zes Oekraïners die zijn opgevangen in Dordrecht. Wat bracht hen hier, hoe zien hun dagen eruit en hoe kijken zij naar hun toekomst?

De 48-jarige Olena was op vakantie in Polen met haar man en haar dochtertje toen zij alarmerende berichten kreeg vanaf het thuisfront. De Russen waren binnengevallen, een veilige terugkeer naar huis was onmogelijk. Olena: "We kregen filmpjes en foto's van explosies en bominslagen. Vrienden stuurden ons berichten vanuit de schuilkelder. Het was vreselijk."

Olena werd met haar gezin gedwongen om in Polen te blijven, met slechts die ene koffer die ze bij zich hadden. Olena: "We voelden stress, angst en verwarring, omdat

Polen alleen bescherming gaf aan degenen die na het uitbreken van de oorlog kwamen. We wachtten op het einde van de oorlog, maar het gebeurde niet." Na twee weken besloten ze richting Nederland te gaan. Olena: "Ik was er eerder als toerist geweest en vond het een fijn land. De mensen zijn er vriendelijk, vind ik. Ze lachen altijd." De eerste opvang vond plaats in een sporthal in Gorinchem, waarna ze in Crownpoint terechtkwamen. Samen met man en dochter verblijft ze sinds die tijd, maart 2022, in een kamer in het gebouw op de Spuiboulevard. "We zijn dankbaar dat we hier kunnen verblijven, maar moeilijk is het soms wel. Het is geen thuis. De kamer kan wegens veiligheidsvoorschriften niet op slot, dat voelt niet prettig."

Net als iedereen die gebruikmaakt van de opvang had Olena goede hoop dat de situatie van korte duur zou zijn: "We hoopten dat de oorlog snel afgelopen zou zijn, nog steeds hebben we de hoop dat het elk moment voorbij kan zijn. Maar nog steeds is een terugkeer voor ons te onveilig." Olena's dochter is twaalf jaar oud op dit moment, gaat naar school en volgt vioollessen bij ToBe. Ze spreekt al een aardig

woordje Nederlands. Ook Olena is druk bezig om de Nederlandse taal te leren en grijpt elke kans aan om te oefenen. "Als ik hier woon, moet ik ook de taal spreken." Olena, psychologe van origine, werkt twintig uur in de week in de kinderopvang van Crownpoint en helpt daarnaast andere mensen waar ze kan, ook door mentale ondersteuning te bieden. Zo gaf ze in Crownpoint eerder een cursus Omgaan met stresssituaties. Over de toekomst denkt Olena niet te vaak na. "De situatie is zo onzeker, dat ik niet langer dan een week vooruitkijk. Maar bij elk besluit dat we nemen staat één ding centraal: het welzijn van ons kind."